

Sygn. akt III Ca 1106/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik (spr.)

Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

SR (del.) Roman Troll

Protokolant Paulina Kozioł

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. J.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 1639/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Roman Troll SSO Tomasz Pawlik SSO Magdalena Balion - Hajduk

Sygn. akt III Ca 1106/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda od pozwanego ubezpieczyciela 11.465,51 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 11.096,51 zł od dnia 17 lipca 2013 r.,

- od kwoty 369 zł od dnia 30 listopada 2013 r..

Jednocześnie Sąd ten oddalił powództwo w pozostałej części i obciążył kosztami postępowania pozwanego pozostawiając szczegółowe rozliczenie w tym zakresie referendarzowi sądowemu.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł o następujący stan faktyczny.

W dniu 15 czerwca 2013 r. samochód powoda marki S. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego spowodowanego przez kierowcę innego pojazdu ubezpieczonego u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej. Zaistniałą szkodę ubezpieczyciel zakwalifikował jako tzw. „szkodę całkowitą” i wypłacił powodowi 2.100 zł. Kwestionował to powód, który żądał ostatecznie w pozwie zasądzenia kwoty 11.096, 51 zł jako kosztów naprawy pojazdu oraz kwoty 369 zł jako kosztu prywatnej opinii rzeczoznawcy.

W wyniku przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego sądowego Sąd I instancji ustalił, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda to 16.027,32 z (przy zastosowaniu części oryginalnych i dostępnych części typu Q z uwzględnieniem przeciętnych stawek za roboczogodzinę). Jednocześnie ustalił, że samochód powoda przed zdarzeniem drogowym posiadał wartość 16.500 zł.

W oparciu o takie ustalenia Sąd I instancji ocenił, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części. Stwierdził przy tym, że zasada odpowiedzialności pozwanego nie była kwestionowana a sporna pozostawała jedynie wysokość należnego odszkodowania. W tym zakresie zwrócił uwagę na treść art.361 i art.363 § 1 i 2 k.c. oraz wyjaśnił, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

W realiach sprawy Sąd Rejonowy uznał, że zaistniała szkoda nie miała charakteru „szkody całkowitej”, gdyż koszt naprawy pojazdu nie przekraczał jego wartości przed zdarzeniem drogowym. Mając na uwadze okoliczność, że uszkodzony samochód był eksploatowany od 2003 r., a zatem nie był objęty ochroną gwarancyjną, ocenił, że wystarczająca dla przywrócenia do stanu poprzedniego była naprawa samochodu w nieautoryzowanym warsztacie z użyciem części Q i oryginalnych. Odnosząc się do innych, kosztowniejszych wariantów naprawy zawartych w opinii biegłego wyjaśnił, że wybór odpowiedniego wariantu należał do Sądu.

Z uwagi na przebieg postępowania likwidacyjnego Sąd Rejonowy ocenił, że pozostawały w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem koszty prywatnej opinii rzeczoznawcy.

Za zasadne uznał także Sąd Rejonowy, w świetle art.481 k.c. w zw. z art. 14 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych dochodzone odsetki od kwoty stanowiącej koszt naprawy pojazdu. Odsetki od kwoty stanowiącej koszt prywatnej opinii uznał za należne od 30 listopada 2013 r. tj. po upływie miesiąca od daty doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty w tym zakresie. Jedynie co do żądania zapłaty odsetek przed tą datą powództwo oddalił.

O kosztach orzeczono na zasadzie art.100 zd.2 k.p.c. w zw. z art.108 zd.2 k.p.c..

Od opisanego wyroku w części tj. co do kwoty 2 665,51 zł, apelację wniósł pozwany. Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art.233 i art.278 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń w sprzeczności z opinią biegłego i dowolną ocenę tej opinii. Jednocześnie podniósł naruszenie art.6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód naprawi pojazd.

W oparciu o te zarzuty wniósł o oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego. Alternatywnie skarżący domagał się uchylenia wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji podkreślono, że biegły, mając na uwadze celowe i maksymalne koszty naprawy pojazdu przewyższające jego wartość przed wypadkiem wskazał, że szkodę należy zlikwidować metodą tzw. „szkody całkowitej”. Kwestionowano także potrzebę sporządzania kalkulacji przez prywatnego rzeczoznawcę.

Na rozprawie apelacyjnej powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy, wbrew zarzutom apelacji, nie dokonał ustaleń faktycznych w sprzeczności z treścią opinii biegłego. Wypada w tym kontekście zauważyć, że dowód z biegłego, którym był mgr inż. R. P., został dopuszczony na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzeń samochodu związanych z wypadkiem ubezpieczeniowym oraz wartości pojazdu przed szkodą. Biegły przedstawił możliwe koszty naprawy pojazdu (w zależności od rodzaju użytych części i miejsca naprawy) wariantowo a w ustnych wyjaśnieniach ocenił, że naprawa przy użyciu części Q w nieautoryzowanym warsztacie doprowadzi do przywrócenia stanu poprzedniego.

W tej sytuacji Sąd I instancji zasadnie przyjął jako koszty naprawy kwotę odpowiadającą kwocie wskazanej przez powoda (w rzeczywistości powód żądał niższej kwoty), który sugerował użycie do naprawy zasadniczo części jakości Q, a nie części oryginalnych. Nie można przy tym pominąć, że w odpowiedzi na pozew pozwany kwestionował użycie do

naprawy części Q wskazując, że na rynku dostępne są inne części zamienne o takiej samej jakości, jednak znacznie tańsze. Obecne stanowisko pozwanego, wskazujące na bezwzględną potrzebę użycia jedynie części oryginalnych trudno zatem ocenić inaczej jak zamiar tzw. „optymalizacji odszkodowania.

Prawidłowość zastosowania wariantu naprawy pojazdu przyjętego przez Sąd I instancji potwierdza także okoliczność, że chodziło tu o samochód wieloletni, nieobjęty ochroną gwarancyjną. Naprawa takiego pojazdu w sposób zaproponowany w kosztowniejszym wariantach mogłaby prowadzić do wzrostu jego wartości.

Mając powyższe na uwadze podzielić należy w całości ustalenia Sądu Rejonowego co do wartości pojazdu przed wypadkiem i kosztów jego naprawy. W świetle tych ustaleń zaskarżony wyrok odpowiada prawu, gdyż przyznana kwota odszkodowania nie przewyższa wartości pojazdu przed wypadkiem, stanowiącej górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Jak wyjaśniono już w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r. sygn. akt V CKN 1273/00) bez znaczenia dla wypłaty odszkodowania jest czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. W tym kontekście bezzasadny jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art.6 k.c..

Koszt prywatnej opinii rzeczoznawcy sporządzonej na zlecenie powoda pozostaje w związku z wypadkiem. Opinia ta okazała się niezbędna dla dochodzenia odszkodowania, gdyż pozwany w postępowaniu likwidacyjnym zaniżył znacznie wartość pojazdu przed wypadkiem oraz zawyżył wartość jego pozostałości. Z odpowiedzi na pozew wynika też, że odmówił wypłaty kwoty odpowiadającej kosztom naprawy, pomimo tego, że z jego własnych wycień wynikało iż koszty naprawy nie przewyższają wartości pojazdu przed wypadkiem. W tej sytuacji zmusił powoda do skierowania sprawy na drogę sądową, co wymagało

odpowiedniego przygotowania materiału dowodowego.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art.385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art.98 i ar.108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSR (del.) R. Troll SSO T. Pawlik (spr.) SSO M. Balion-Hajduk